Сборник съдебна практика

ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ
P. CRUZ VILLALÓN
представено на 3 септември 2015 година[1]

Дело C-239/14

Abdoulaye Amadou Tall
срещу
Centre public d'action sociale de Huy (CPAS de Huy)

(Преюдициално запитване, отправено от Tribunal du travail de Liège (съдебен район, град Юи) (Белгия)

„Пространство на свобода, сигурност и правосъдие — Граници, убежище и имиграция — Имиграционна политика — Многократни молби за убежище — Член 39 от Директива 2005/85/ЕО — Член 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз — Последващи молби за убежище — Отказ — Право на ефективна съдебна защита — Жалба без суспензивно действие“

1. В контекста на подадена жалба срещу решение за оставяне без разглеждане на последваща молба за убежище, на Съда отново се поставя преюдициален въпрос относно тълкуването на член 39 от Директива 2005/85/ЕО[2], като същевременно произнесеното от голям състав решение по дело Abdida[3] е могло да предостави на запитващата юрисдикция насоки за неговия отговор. Освен това относимото по главното производство национално законодателство е претърпяло реформа, която регламентира с обратно действие обжалването на откази на последователни молби за убежище по същия начин като обжалването на отказа на първата молба. Това според мен означава, че настоящото преюдициално запитване е напълно лишено от предмет и съответно отговор по същество не е необходим.

1 — Език на оригиналния текст: испански.

2 — Директива 2005/85/ЕО на Съвета от 1 декември 2005 година относно минимални норми относно процедурата за предоставяне или отнемане на статут на бежанец в държавите членки (ОВ L 326, стр. 13; Специално издание на български език 2007 г., глава 19, том 7, стр. 242).

3 — Решение от 18 декември 2014 г., C-562/13, EU:C:2014:2453.

I – **Правна рамка**

A. – *Право на Съюза*

1. Директива 2005/85

2. Съгласно съображение 15 от Директива 2005/85, „[к]огато един кандидат подаде последваща молба, без да представи нови доказателства или нови основания, би било ненужно да се задължават държавите членки да стартират нова процедура по пълно разглеждане на молбата. В подобни случаи би следвало държавите членки да имат избор измежду процедурите, предвиждащи изключения от гаранциите, от които обичайно се ползва кандидатът“.

3. В съображение 27 от същата директива се посочва, че „[с]ъгласно един от основните принципи на правото на Общността, решенията по молба за убежище и отнемане на статут на бежанец следва да могат ефективно да бъдат обжалвани пред съответния съд, по смисъла на член 234 от Договора. Ефективността на обжалването по отношение и на разглеждането по същество зависи от цялостната административна и правна система на всяка държава членка“.

4. В член 32 от Директива 2005/85 се предвижда следното:

„1. Когато лицето, което е потърсило убежище в държава членка, предостави допълнителни сведения или подаде последваща молба в същата държава членка, тази държава членка може да разгледа тези допълнителни сведения или елементите на последващата молба в рамките на разглеждането на предходната молба, или в рамката на разглеждането на преразглежданото или обжалваното решение, доколкото в тази рамка компетентните органи могат да отчетат и разгледат всичките елементи в подкрепа на новите сведения или последващата молба.

2. Освен това държавите членки могат да приложат специалната процедура по параграф 3, ако лицето подаде последващата молба за убежище:

а) след оттеглянето на своята предходна молба или отказа от нея по силата на член 19 или 20;

б) след като е взето решение по предходната молба. Държавите членки могат също така да решат да приложат тази процедура едва след като бъде взето окончателното решение

3. Първоначално последващата молба за убежище е предмет на предварително разглеждане с цел да се определи дали след оттеглянето на предходната молба или след решението по параграф 2, буква б) от настоящия член по тази молба са се появили или са били представени от кандидата нови елементи или нови факти, които са свързани с разглеждането дали лицето може да бъде признато за бежанец по силата на Директива 2004/83/ЕО.

4. Ако след предварителния преглед по параграф 3 от настоящия член се установят или бъдат представени от кандидата нови елементи или факти и те увеличават в значителна степен вероятността кандидатът да бъде признат за бежанец по силата на Директива 2004/83/ЕО, разглеждането на молбата продължава в съответствие с разпоредбите на глава II.

5. Държавите членки могат в съответствие с националното си законодателство да продължат разглеждането на последващата молба, при условие че съществуват други причини, които обосновават повторното започване на определена процедура.

6. Държавите членки могат да вземат решение да продължат разглеждането на молбата само при условие че съответният кандидат не е имал възможност, без да има вина за това, да представи ситуациите, изложени в параграфи 3, 4 и 5 от настоящия член, в предходната процедура, и по-специално да упражни правото си на ефективна защита съгласно член 39.

[…]“.

5. В член 34, параграф 2 от Директива 2005/85 се предвижда, че „държавите членки могат да уредят в националното си законодателство правила за предварителното разглеждане съгласно член 32“, с уточнението, че „тези правила не могат да направят невъзможен достъпа на кандидата за убежище до нова процедура или да водят до ефективна отмяна или сериозни пречки за достъп“.

6. Член 39 от същата директива гласи следното:

„1. Държавите членки гарантират, че кандидатите за убежище разполагат с право на ефективна защита пред съд срещу следното:

[…]

iii) [решение, което] не пристъпва към разглеждане съгласно член 36;

в) решение да не продължи разглеждането на последващата молба съгласно членове 32 и 34;

[…]

2. Държавите членки предвиждат сроковете и другите необходими правила, за да може кандидатът да упражни своето право на ефективна защита съгласно параграф 1.

3. Държавите членки предвиждат при необходимост правила, които съответстват на техните международни задължения, свързани със:

а) въпроса, дали в резултат на средството за защита съгласно параграф 1 се дава възможност на кандидатите да останат в съответната държава членка до решаване на техните случаи;

б) възможността за правни средства за защита или предпазни мерки, ако средството за защита съгласно […] параграф 1 няма действие по отношение на възможността кандидатът да остане в държавата членка до решаване на случая. Държавите членки могат също да предвидят средство за защита ex officio […]“.

2. Директива 2013/32/ЕС [4]

7. В член 41 от Директива 2013/32 се предвижда следното:

„1. Държавите членки могат да направят изключение от правото за оставане на територията, когато дадено лице:

а) е подало първа последваща молба, която не е допълнително разгледана съгласно член 40, параграф 5, единствено с цел да забави или да затрудни изпълнението на решение, което би довело до неговото неминуемо репатриране от посочената държава членка; или

4 — Директива 2013/32/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 година относно общите процедури за предоставяне и отнемане на международна закрила (преработен текст) (ОВ L 180, стр. 60).

б) подаде друга последваща молба за международна закрила в същата държава членка след окончателно решение, с което негова първа последваща молба е била счетена за недопустима съгласно член 40, параграф 5, или след окончателно решение за отхвърляне на молбата като неоснователна.

Държавите членки могат да направят такова изключение единствено когато решаващият орган счита, че решението за връщане няма да доведе до пряко или непряко връщане в нарушение на международните задължения на тази държава членка и на нейните задължения към Съюза.

2. В случаите, посочени в параграф 1, държавите членки могат също:

[…]

в) да предвидят дерогация от член 46, параграф 8“.

8. Текстът на член 46 от Директива 2013/32 гласи следното:

„1. Държавите членки гарантират, че кандидатите разполагат с право на ефективна защита пред съд срещу следното:

а) решение относно тяхната молба за международна закрила, включително за решение, с което:

i) се установява, че молбата е неоснователна във връзка със статут на бежанец и/или статут на лице под субсидиарна закрила;

ii) се установява, че молбата е недопустима съгласно член 33, параграф 2;

iii) е взето на границата или в транзитни зони на държава членка, както е описано в член 43, параграф 1;

iv) не [се] провежда разглеждане съгласно член 39;

б) отказ от повторно откриване на процедурата по разглеждане на молбата, след като това разглеждане е било прекратено съгласно членове 27 и 28;

в) решение за отнемане на международна закрила съгласно член 45.

[…]

3. С цел спазване на разпоредбите на параграф 1 държавите членки гарантират, че ефективната защита предвижда цялостно и ex nunc разглеждане на фактите и правните въпроси, включително, когато е приложимо, разглеждане на нуждите от международна закрила съгласно Директива 2011/95/ЕС, най-малкото в процедури по обжалване пред първоинстанционен съд.

4. Държавите членки предвиждат разумни срокове и други необходими правила, за да може кандидатът да упражни своето право на ефективна защита съгласно параграф 1. Сроковете не може да правят невъзможно или прекалено трудно упражняването на това право.

[…]

5. Без да се засягат разпоредбите на параграф 6, държавите членки позволяват на кандидатите да останат на територията, докато изтече срокът, в който те упражнят правото си на ефективна защита, и когато това право е упражнено в рамките на този срок в очакване на резултата от защитата.

6. В случай на решение

а) дадена молба да се счита за очевидно неоснователна в съответствие с член 32, параграф 2 или за неоснователна след разглеждане в съответствие с член 31, параграф 8, освен в случаите, когато тези решения се основават на обстоятелствата, посочени в член 31, параграф 8, буква з);

б) дадена молба да се счита за недопустима съгласно член 33, параграф 2, буква а), б) или г);

в) да бъде отхвърлено възобновяване на процедурата на кандидата, след като тя е била прекратена съгласно член 28; или

г) молбата да не бъде разглеждана или напълно разглеждана съгласно член 39,

съдът има правомощие да постанови по искане на въпросния кандидат или ex officio дали кандидатът може да остане на територията на държавата членка, ако от това решение произтича прекратяване на правото на кандидата да остане в държавата членка и когато в такива случаи националното право не предвижда право за оставане в държавата членка до приключване на процедурата по защитата.

[…]

8. Държавите членки позволяват на кандидата да остане на територията им до приключване на процедурата по параграфи 6 и 7 с оглед да се постанови дали кандидатът може да остане на територията.

[…]“.

Б. – *Национално право*

9. В член 6, алинея 1 от Закона от 12 януари 2007 г. за приемане на търсещи убежище лица (наричан по-нататък „Законът за приемане“) се предвижда, че „[б]ез да се засягат членове 4, 4/1 и 35/2 от този закон, всяко търсещо убежище лице има право на материална помощ за целия период на процедурата, считано от момента на подаване на молбата му за убежище. В случай че в резултат на процедурата по предоставяне на убежище бъде взето решение за отхвърляне на молбата, материалната помощ се прекратява след изтичане на срока за изпълнение на връчената на търсещото убежище лице заповед за напускане на територията […]“.

10. Съгласно член 4 от Закона за приемане „[а]генцията може с мотивирано решение за всеки отделен случай да приеме, че търсещото убежище лице, подало последваща молба за убежище, не може да се ползва от правата по член 6, параграф 1 от настоящия закон, докато трае обработката на неговата молба, освен ако Главния комисариат за бежанците и лицата без гражданство не е взел решение за разглеждането ѝ по същество […]“.

11. В член 57, параграф 2 от Устройствения закон от 8 юли 1976 г. за обществените центрове за социални грижи (наричан по-нататък „Законът за ОЦСГ“) се предвижда, че „[…] отпускането на социална помощ, предоставена на чужденец, който я е получавал към момента на връчване на подлежаща на изпълнение заповед за напускане на територията на страната, се прекратява, с изключение на спешната медицинска помощ, в деня, в който чужденецът реално напусне територията на страната, но не по-късно от датата, на която изтича срокът по заповедта за напускане на територията на страната […]“.

12. Съгласно приложимата към делото редакция на член 39/1 от Закона от 15 декември 1980 г. за влизането, пребиваването и установяването на чужденци на територията на страната и извеждането им от нея, във връзка с член 39/2, параграф l, алинея 3, член 39/76, член 39/82, параграф 4, алинея 2 и член 57/6/2 от същия закон, срещу оставянето без разглеждане на последваща молба за убежище могат да се подават само жалби за отмяна и искания за спиране на изпълнението при изключително спешни случаи.

13. По силата на Закона от 10 април 2014 г. за някои правила, свързани с производството пред Съвета за решаване на спорове, засягащи чужденци, и пред Държавния съвет (наричан по-нататък „Законът от 2014 г.“), жалбата срещу решение за отхвърляне на последваща молба за убежище има суспензивно действие и подлежи на пълен съдебен контрол, считано от влизането в сила на този закон на 31 май 2014 г. Съгласно преходните разпоредби на Закона от 2014 г. новата правна уредба се прилага също по отношение на жалбите, подадени преди влизането му в сила, по които няма постановено окончателно решение.

II – **Факти**

14. Г-н Abdoulaye Amadou Tall, сенегалски гражданин, е подал молба за убежище в Белгия, която е отхвърлена с решение от 12 ноември 2013 г. Подадената от него жалба срещу това решение е отхвърлена като недопустима с решение на Държавния съвет от 10 януари 2014 г.

15. Последващата му молба за убежище от 16 януари 2014 г. е оставена без разглеждане с решение от 23 януари 2014 г. на Главния комисариат за бежанците и лицата без гражданство, като на 10 февруари 2014 г. на г-н Tall е връчена заповед за напускане на територията на Белгия.

16. Г-н Tall е получавал социална помощ от Centre Public d’Action Sociale на град Юи (наричан по-нататък „CPAS на град Юи“) от 17 март 2011 г. В резултат на решението за оставяне без разглеждане на повторната му молба за убежище, CPAS на град Юи решава да прекрати тази помощ, считано от 10 януари 2014 г.

17. Г-н Tall подава две жалби. Първата жалба е от 19 февруари 2014 г. и е подадена срещу решението за оставяне без разглеждане на повторната му молба за убежище. Втората жалба е от 27 февруари 2014 г. и е подадена срещу решението на CPAS на град Юи и в нея се посочва, че е налице различно третиране на жалбите срещу решението за оставяне без разглеждане на молби за убежище в зависимост от това дали става въпрос за първа, или последваща молба, като се твърди, че във втория случай е налице лишаване от право на ефективна защита.

18. С решение, чиято дата не се уточнява, Съдът по трудови въпроси на Лиеж (съдебен район град Юи) уважава жалбата срещу решението на CPAS на град Юи, тъй като приема, че преустановяването на социалната помощ може да бъде направено само след изтичане на срока за доброволно напускане, посочен в заповедта за напускане на територията на страната. Съответно CPAS на град Юи е осъден да изплати на г-н TALL социална помощ за периода от 10 януари 2014 г. до 17 февруари 2014 г.

19. По отношение на социалната помощ от 18 февруари 2014 г. нататък, Tribunal du travail приема, че срещу решението за оставяне без разглеждане на повторната му молба г-н Tall има право да подаде само жалба за отмяна и искане за спиране на изпълнението при изключително спешни случаи, които мерки са недостатъчни да гарантират правото на ефективна съдебна защита, тъй като, докато трае разглеждането на съответните съдебни производства, жалбоподателите не разполагат нито с право на пребиваване, нито с право на материална помощ.

III – **Отправеният въпрос**

20. При описаната фактическа обстановка Tribunal du travail отправя следния преюдициален въпрос:

„Съгласно член 39/1 от Закона от 15 декември 1980 г. за влизането, пребиваването и установяването на чужденци на територията на страната и извеждането им от нея, във връзка с член 39/2, параграф 1, алинея 3, член 39/76, член 39/82, параграф 4, алинея 2, буква d) и член 57/6/2 от същия закон, срещу решение за оставяне без разглеждане на последваща молба за убежище могат да бъдат подавани само жалби за отмяна и за спиране на изпълнението при изключително спешни случаи. Съвместими ли са тези жалби с изискванията на член 47 от Хартата за основните права на Европейския съюз и на член 39 от Директива 2005/85 на Съвета от 1 декември 2005 година относно минимални норми относно процедурата за предоставяне или отнемане на статут на бежанец в държавите членки […], които предвиждат правото на ефективни правни средства за защита, доколкото не става въпрос за жалба, която подлежи на пълен съдебен контрол, или за жалба със суспензивен ефект, и търсещото убежище лице не се ползва от право на пребиваване, нито от право на материална помощ по време на разглеждането ѝ?“.

21. Според запитващата юрисдикция съгласно приложимата по делото национална правна уредба, считано от 18 февруари 2014 г., г-н Tall е лишен от материалната помощ, на която до този момент е имал право в качеството си на търсещо убежище лице. Това е една от последиците от подаването на жалба срещу решението за оставяне без разглеждане на последваща молба за убежище, която в това отношение се различава от жалбата срещу решение за отхвърляне на първоначалната молба за убежище, което би могло да означава, че лицата, които обжалват решението за оставяне без разглеждане на последващите им молби за убежище, са подложени на дискриминация спрямо тези, които обжалват отхвърлянето на първоначалната молба, като освен това е нарушено правото им на ефективна съдебна защита, доколкото същите са лишени от право на пребиваване и от необходимата материална помощ, за да могат да подадат тази жалба.

IV – **Производството пред Съда**

22. Като страни по делото участват г-н Tall, CPAS на град Юи, Agence Fédérale pour l’Accueil des Demandeurs d’Asile (Федерална агенция за приемане на търсещи убежище лица, наричана по-нататък „Fedasil“), белгийското и унгарското правителство, както и Комисията. Всички изброени страни, с изключение на унгарското правителство и CPAS на град Юи, се явяват на проведеното на 6 май 2015 г. съдебно заседание, на което са приканени от Съда да изложат становищата си за евентуалното значение на дело Abdida[5] за отговора на поставения от запитващата юрисдикция въпрос.

5 — C-562/13, EU:C:2014:2453.

V – **Становища**

23. Г-н Tall твърди, че предвидената в белгийското законодателство жалба срещу решението за оставяне без разглеждане на последваща молба за убежище не предоставя гаранциите за ефективност, които се изискват от член 47 от Хартата и от член 39 от Директива 2005/85, а именно: суспензивно действие, пълен съдебен контрол и практически достъп.

24. Такова било разбирането на белгийския Конституционен съд, изразено в решение № 1/2014 г. от 16 януари 2014 г., което кара белгийския законодател да приеме Закона от 2014 г., по силата на който, считано от 31 май 2014 г., жалбите срещу решения за оставяне без разглеждане на последващи молби за убежище имат суспензивно действие и подлежат на пълен съдебен контрол.

25. По отношение на значението на практиката, установена с решение Abdida, за настоящото дело, г-н Tall отговаря утвърдително на поставения от Съда въпрос, като посочва, че съгласно тази съдебна практика както законодателството преди Закона от 2014 г., така и самият този закон са несъвместими с правото на Съюза.

26. CPAS на град Юи твърди, че Законът от 2014 г. е лишил преюдициалното запитване от предмет, тъй като съгласно преходните разпоредби на същия новата уредба е приложима също и по отношение на жалби, които — както тази на г-н Tall — са подадени преди влизането в сила на закона и по тях няма постановено окончателно решение.

27. Становищата на Fedasil и на белгийското правителство съвпадат с това на CPAS на град Юи, че съгласно практиката на Съда преюдициалното запитване трябва да бъде обявено за недопустимо. Освен това белгийското правителство посочва, че на 4 юли 2014 г. г-н Tall е поканен да подаде нова жалба, която ще бъде разгледана по реда на Закона от 2014 г., и е уведомен, че ако не подаде нова жалба, тази, по която все още не е постановено окончателно решение, при всички случаи също ще бъде разгледана по реда на Закона от 2014 г.

28. Що се отнася до значението на установената с решение Abdida съдебна практика, белгийското правителство счита, че същата е неотносима, тъй като в разглеждания по това дело случай предмет на обсъждане не е била Директива 2005/85, а така наречената „Директива за връщане“ [6], докато в конкретния случай г-н Tall е бил и продължава да бъде търсещо убежище лице.

29. Унгарското правителство от своя страна счита, че разглежданото национално законодателство не противоречи на правото на Съюза. Според него особеностите на разглежданата жалба не лишавали г-н Tall от правото на ефективна съдебна защита, тъй като, съобразно постановеното по дело Samba Diouf [7], трябвало да се има предвид, че установените с Директива 2005/85 процедури са минимални норми, като държавите членки имат право на преценка за адаптирането им съобразно особеностите на националното право.

30. Унгарското правителство твърди също, че Директива 2013/32 съдържа по-подробни разпоредби относно правото на ефективна съдебна защита при последващи молби за убежище, като със същата се установяват правила, които според това правителство потвърждават особения характер на последващите молби — що се отнася до правната уредба на средствата за защита — в сравнение с първоначалните молби.

6 — Директива 2008/115/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16 декември 2008 година относно общите стандарти и процедури, приложими в държавите членки за връщане на незаконно пребиваващи граждани на трети страни (ОВ L 348, стр. 98).

7 — C-69/10, EU:C:2011:524.

31. При условията на евентуалност Комисията излага становище по въпроса по същество, като посочва, че според нея установената с точка 61 от решение Samba Diouf[8] съдебна практика е изцяло приложима в случая на предварителното разглеждане на последваща молба и решението за оставянето ѝ без разглеждане на основанията, посочени в член 32, параграфи 3 и 4 от Директива 2005/85. Според Комисията ефективността на производството по обжалване изисква националният съд да може да осъществи контрол за законосъобразност на решението от фактическа и правна страна, като провери обосноваността на мотивите, накарали компетентния орган да приеме, че молбата е неоснователна или е направена недобросъвестно.

32. От друга страна, Комисията счита, че независимо от различията в положението на г-н Abdida и това на г-н Tall, възприетите от Съда критерии при решаването на посоченото дело могат да бъдат приложени и в разглеждания случай.

33. Що се отнася до суспензивното действие на жалбата, Комисията посочва, че член 39, параграф 3, букви а) и б) оставя на държавите членки отговорността да предвидят правилата относно това дали жалбата срещу решението за оставяне без разглеждане на последваща молба да има, или не автоматично суспензивно действие в съответствие с техните международни задължения. Според Комисията липсата на автоматично суспензивно действие се обосновава с обстоятелството, че кандидатът за убежище вече се е възползвал от възможността за цялостно разглеждане на първата му молба за убежище в рамките на обикновена процедура и е разполагал с всички средства за обжалване срещу решението за нейното отхвърляне, като при последващите молби става въпрос само за представянето на нови елементи или факти, които не е било възможно да бъдат посочени в първоначалната молба.

34. Въпреки това предоставената на държавите членки свобода на преценка трябва да се тълкува в светлината на член 47 от Хартата и на установените със съдебната практика принципи. Във връзка с това Комисията припомня становището на Европейския съд по правата на човека, че за да бъде ефективна дадена жалба срещу решение за експулсиране в случай на риск от нарушаване на член 3 от Европейската конвенция за правата на човека (ЕКПЧ), жалбата по принцип трябва да има суспензивно действие, макар този съд да приема, че в определени случай това действие може и да не бъде автоматично, с други думи — да не е предвидено в закона, а да се преценява от компетентната юрисдикция. Според Комисията тази доктрина е залегнала в член 46 от Директива 2013/32 и затова предлага на член 39 от Директива 2005/85 да бъде дадено тълкуване в съответствие с посочената разпоредба, съгласно което държавите членки имат право да предвидят, че жалбата срещу решение за оставяне без разглеждане на последваща молба за убежище няма суспензивно действие, при условие че това не води до риск от експулсиране, като националният съд трябва да разполага с правомощието да извърши съответната преценка служебно или по искане на засегнатото лице, на което трябва да бъде предоставено право на пребиваване в страната до приключване на производството.

VI – **Анализ**

35. Както CPAS на град Юи и Fedasil, така и белгийското правителство и Комисията считат, че извършената след отправянето на преюдициалното запитване реформа в националното законодателство е лишила последното от предмет. Според тях влизането в сила на Закона от 2014 г. е довело до отпадането на предмета на отправения въпрос, тъй като след извършената с този закон реформа жалбата срещу решението за оставяне без разглеждане на последваща молба за убежище вече се ползва със суспензивно действие, което предполага запазване на материалната помощ, докато трае нейното разглеждане. Освен това съгласно преходните разпоредби на Закона от 2014 г. новата правна уредба се прилага и по отношение на висящите към датата на влизане в сила на този закон жалби. Всъщност, както посочва белгийското

8 — C-69/10, EU:C:2011:524.

правителство, след влизане в сила на Закона от 2014 г. на г-н Tall е предоставена възможност да подаде нова жалба, като същият е уведомен, че ако не го направи, подадената преди влизането в сила на посочения закон жалба, по която все още не е постановено окончателно решение, при всички положения ще бъде разгледана по новия ред.

36. Съдът поиска от запитващата юрисдикция да предостави информация относно последиците от приемането на новото законодателство за главното производство. На 19 януари 2015 г. Tribunal du travail отговаря, че съдебният спор продължава по отношение на периода от 18 февруари 2014 г. до 31 май 2014 г., както и че поддържа отправеното преюдициално запитване [9].

37. Съгласно постоянната съдебна практика на Съда както от текста, така и от структурата на член 267 ДФЕС следва, че „преюдициалното производство предполага наличието на висящ пред националните юрисдикции действителен спор, по който те трябва да се произнесат с решение, което би взело предвид решението по преюдициалното производство“ [10].

38. Вярно е, че „в рамките на предвиденото в член 267 ДФЕС сътрудничество между [Съда] и националните юрисдикции само националните юрисдикции, които са сезирани със спора и които трябва да поемат отговорността за последващото му юрисдикционно разрешаване, могат да преценят — предвид особеностите на всяко дело — както необходимостта от преюдициално заключение, за да могат да постановят решение, така и релевантността на въпросите, които поставят на Съда“ [11].

39. Вярно е също така обаче, че в настоящия случай трудно може да бъде пренебрегнато становището на CPAS на град Юи, на Fedasil, на белгийското правителство и на Комисията, в смисъл че отправеният от запитващата юрисдикция въпрос е станал хипотетичен, тъй като понастоящем г-н Tall разполага с право на такава жалба, за каквато претендира отпреди влизането в сила на Закона от 2014 г., тоест — жалба със суспензивно действие, подлежаща на пълен съдебен контрол, чиято ефективност се подпомага от възможността за достъп до материална помощ, докато трае нейното разглеждане.

40. На практика съгласно извършената със Закона от 2014 г. реформа жалбите срещу решенията за оставяне без разглеждане на последващи молби за убежище вече подлежат на пълен съдебен контрол и имат суспензивно действие, считано от датата на влизане в сила на този закон, а именно 31 май 2014 г., като на жалбоподателите е осигурена материална помощ, докато трае производството. Тази нова правна уредба се прилага не само по отношение на молбите, подадени след 31 май 2014 г., но и — по силата на преходните разпоредби на самия Закона от 2014 г. — за висящите към тази дата молби, подадени по предходния ред.

41. Следователно отправеният от Tribunal du travail въпрос в смисъл дали приложимата преди приемането на Закона от 2014 г. правна уредба е съвместима с правото на Съюза, вече е изцяло неотносим, доколкото тази именно уредба вече не може да бъде приложена по главното производство. Подадената от г-н Tall жалба, по която предстои произнасяне в това производство, по силата на Закона от 2014 г. вече трябва да бъде разгледана като жалба, подлежаща на пълен съдебен контрол и със суспензивно действие, като съответно г-н Tall има право на подходяща материална помощ по време на производството.

9 — Дословно, отговорът на запитващата юрисдикция е:
„Съдебният спор продължава да е висящ пред Tribunal du travail — съдебен район на град Юи — по отношение на периода от 18.02.2014 г. до 31.05.2014 г. — датата на влизане в сила на Закона от 10.04.2014 г. На проведеното на 05.11.2014 г. съдебно заседание е решено делото да бъде вписано в списъка на висящите дела до произнасянето на Съда на Европейския съюз“.

10 — Дело Di Donna, C-492/11, EU:C:2013:428, т. 26, с препращане към решение García Blanco, C-225/02, EU:C:2005:34, т. 27 и цитираната съдебна практика.

11 — Di Donna, C-492/11, EU:C:2013:428, т. 24.

42. Въпреки това, Tribunal du travail продължава да настоява, че въпросът е относим. Но запитващата юрисдикция не излага никакви причини в това отношение, посочвайки единствено че съдебният спор продължава да е висящ „по отношение на периода от 18.02.2014 г. до 31.05.2014 г. — датата на влизане в сила на Закона от 10.04.2014 г.“, както и че е решено делото да бъде спряно „до произнасянето на Съда на Европейския съюз“.

43. В опит да се разберат причините за решението на запитващата юрисдикция, би могло да се приеме, че същото се дължи на лишаването на г-н Tall към съответния момент от материална помощ за периода от 18 февруари 2014 г. до 31 май 2014 г., тоест в промеждутъка преди влизане в сила на Закона от 2014 г., тъй като обратното действие на този закон би могло да не се разпростира и върху достъпа до тази помощ по отношение на лицата, подали жалба при условията на действащата до 31 май 2014 г. правна уредба.

44. С други думи, макар да няма никакво съмнение, че жалбата на г-н Tall подлежи на разглеждане по новия ред от момента на влизане в сила на Закона от 2014 г., което включва и правото на материална помощ, считано от 31 май 2014 г., може да се окаже, че не е съвсем ясно дали по силата на новия закон г-н Tall има право да претендира също и спряната по силата на предходното законодателство помощ. Ако това е така, то въпросът за съвместимостта на правната уредба, предхождаща Закона от 2014 г., с правото на Съюза би бил относим, тъй като, ако бъде даден отговор за несъвместимост, то г-н Tall би имал право на помощта, която му е била отказана по силата на тази правна уредба по време на спорния период.

45. От изложеното от страните по време на съдебното заседание обаче става ясно, че обратното действие на Закона от 2014 г. обхваща всички последици; тоест, включително по отношение на материалната помощ, така че от момента на влизането му в сила г-н Tall има право освен на подлежаща на пълен съдебен контрол жалба със суспензивно действие също и на помощта, на която евентуално е имал право в периода между 18 февруари 2014 г. и 31 май 2014 г.

46. Всъщност това се установява от предоставената от Fedasil по време на съдебното заседание и потвърдена от белгийското правителство информация. От становищата на страните по този въпрос става ясно, че проблемът в крайна сметка не е толкова в това дали обратното действие на Закона от 2014 г. обхваща и помощите — за което няма изложен аргумент за противното — колкото в размера, на който възлизат спрените по време на спорния период помощи, на които г-н Tall понастоящем има право съгласно новото законодателство. В крайна сметка проблемът се свежда до определянето на частта от материалната помощ, която, с оглед на нейното естество, в съответния момент не може да бъде възстановена in natura, а единствено чрез нейния еквивалент, което налага да бъде направено изчисление съобразно конкретните за г-н Tall обстоятелства, като запитващата юрисдикция е тази, която трябва да извърши съответната преценка и да се произнесе по въпроса.

47. От всички страни по делото единствено г-н Tall не споделя това виждане, твърдейки по време на съдебното заседание, от една страна, че предвиденият със Закона от 2014 г. суспензивен ефект на жалбата няма обратно действие и от друга страна, че член 4 от Закона за приемане продължава да бъде в сила, по силата на която разпоредба компетентните органи имат право да преустановят всякаква помощ за лицата, подали последваща молба за убежище. По всичко личи обаче, че с новата правна уредба са премахнати всички съществуващи преди това разлики между лицата, подали първоначална молба за убежище, и тези, подали последващи молби, като това се отнася както за суспензивното действие на жалбата, така и за правото на получаване на помощи.

48. Този извод, до който водят предоставената от страните информация и обсъждането на въпроса по време на съдебното заседание, се подкрепя също и от решението на Конституционния съд на Белгия от 7 май 2015 г., в което се посочва, че различното третиране на двете категории кандидати за убежище е премахнато със Закона от 2014 г.[12].

49. Накрая, ако — както по всичко личи — обратното действие на Закона от 2014 г. засяга и спрените по време на спорния период помощи, според мен е очевидно, че отправеният от Tribunal du travail преюдициален въпрос вече е лишен от предмет, тъй като същият се отнася до национална правна уредба, която, както бе посочено, във всяко отношение е престанала да бъде приложима към положението на г-н Tall, който, считано от 31 май 2014 г., разполага с право на жалба с характеристики, които според Tribunal du travail отговарят на изискванията на Директива 2005/85 и на член 47 от Хартата,.

50. Освен това е очевидно, че предметът на отправения от запитващата юрисдикция въпрос не може да бъде разширен, за да обхване също и Закона от 2014 г. Такова, изглежда, е искането на г-н Tall, който по време на съдебното заседание отправя критика към посочения закон, твърдейки, че и новата правна уредба е несъвместима с правото на Съюза. Това искане безспорно е абсолютно недопустимо, тъй като въпросът трябва стриктно да се придържа към дадената му от Tribunal du travail формулировка, в която по никакъв начин не се засяга Законът от 2014 г.

51. Ето защо предлагам на Съда да постанови, че настоящото преюдициално запитване е лишено от предмет, поради което отговор по същество не следва да бъде даван.

VII – **Заключение**

52. По изложените съображения предлагам на Съда да обяви преюдициалното запитване за недопустимо поради липса на предмет.

12 — Arrêt № 56/2015 от 7 май 2015 г., B.7. По време на съдебното заседание г-н Tall посочи, че Конституционният съд на Белгия ще се произнесе с решение на следващия ден.